

bezien, blijven ze zich met een hardnekkigheid, die de vreedzaamste vredelievenheid tart, aan voor en tegenstanders verschillend voordoen, en valt op beider oprechtheid niet af te dingen, ook al geeft beider getuigenis een vrij uiteenlopend geluid. Er is, ook in dit splinterig geschil, slechts een zeer klein deel der feiten, dat genoeg objectief is, of, wilt ge, genoeg buiten de personen ligt, om beiderzijds op een zelfde manier gezien en gezien te worden, en dáárover, het zal u blijken, behoeft tusschen mannen van goeden wille geen oogenblik langer verschil te bestaan, dan men dit zelf verkiest.

Er ligt mij iets anders, iets van ernstiger inhoud op het hart, en van mij allermiinst hebt ge tegenspraak te duchten, zoo ge mij verwijt, dat ik uw kort artikel slechts aangreep, om in vertrouwelijker vorm eenig licht te doen vallen op veel wat niet geheel buiten mijn toedoen gaande is.

Ik kom er voor uit. Sinds lang heb ik naar zulk een gelegenheid gesnakt. Want aan de redactie van een blad te zijn is ten deele een kruis.

Of, is het u niet duidelijk hoe deze twee samenhangen, gun mij dan, dat ik mij verklaar.

Sedert April 1872 sta ik in betrekking tot het dagblad de-*Standaard*. Niet als hoofdredacteur in gewonen zin; ook niet als verantwoordelijk persoon voor geheel den inhoud, maar slechts als belast met een juist afgeperkte, duidelijk omschreven taak. Men heeft mij aangezocht, „om de leiding der hoofdartikelen“ op mij te nemen. Niets meer, niets minder. Wat ik daarenboven doe is toegift. Mijn verantwoordelijkheid strekt zich tot die hoofdartikelen uit. Verder niet. In duizend en nogmaals duizend circulaires is dit in rond hollandsch aan het publiek bekend gemaakt. Mijn naam staat niet op het blad. Voor niets meer dan het aangeduide ben ik tegenover wien ook aansprakelijk.

Toch heerscht te dien opzichte een dubbel misverstand.

Vooreerst vindt men goed voortdurend op mijn naam